

Pentru o viață frumoasă, arzând în flacăra credinței și a iubirii

Sfântul Proroc Ilie

Cristesti1.mmb.ro

taranudanielkonstantin@gmail.com

facebook.com/Parohia „Sf. Ilie” Cristești Botoșani

Localitatea Cristești, județul Botoșani

19 IULIE 2020

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 20† ANUL II

DUMINICĂ A VI-A DUPĂ CINCIZECIME

Matei 2,10-11: *“Ca să știți însă că putere are Fiul Omului pe pământ a ierta păcatele; atunci a zis slăbănogului: scoală-te, ia-ți patul tău și du-te la casa ta. Și, sculându-se el, și-a luat patul și s-a dus la casa sa”.*

Domnul iartă păcatele slăbănogului. Acesta ar fi fost un prilej de bucurie; dar mintea viclenă a cărturarilor învățați spune: “Omul acesta hulește”. Chiar și după ce a urmat minunea vindecării slăbănogului, întărind acest adevăr mângâietor pentru noi, că “putere are Fiul Omului pe pământ a ierta păcatele”,

poporul a dat slavă lui Dumnezeu, dar despre cărturari nu se spune nimic, pesemne fiindcă și în fața minunii urzeau oarecare întrebări viclene. Mintea lipsită de credință e o uneltitoare: naște întruna bănuiele viclene și urzește hule asupra tuturor lucrurilor privitoare la credință. Ba nu crede în minuni, ba cere o minune învederată; dar când aceasta i se dă, îndatorând-o să se plece credinței, nu se rușinează să se dea în lături, tâlcuind strâmb lucrările cele minunate ale lui Dumnezeu. La fel se poartă și față de dovezile asupra adevărului dumnezeiesc, iar dovezi îi aduc atât experiența, cât și rațiunea, destul de puternice și de numeroase, dar și pe acestea le acoperă cu îndoiala. Ia la bani mărunți tot ce înșiră ea și ai să vezi că toate sunt numai viclenie, chiar dacă în gura ei par “deșteptăciuni; astfel ajungi, fără să vrei, la concluzia că așa-zisa inteligență și viclenia sunt unul și același lucru, în tărâmul credinței, Apostolul grăiește: “Noi avem mintea lui Hristos”. Dar a cui minte e în afara tărâmului credinței? A celui viclean. Ca atare, viclenia a și devenit trăsătura care îl deosebește. (Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*, Sophia 1999, Buc., p. 118).

Sf. Proroc Ilie - Ocrotitorul și mijlocitorul nostru

Sfântul Proroc Ilie – văzătorul de Dumnezeu, făcătorul de minuni și zelotul dumnezeieștii credințe – s-a născut din seminția preoțească a lui Aaron în pământul Arabiei, în cetatea Tesvi, pentru care pricină s-a și numit Tesviteanul. Când s-a născut pruncul Ilie, tatăl lui, Sovac, a văzut îngerii lui Dumnezeu cum șed în jurul copilului și îl înfășoară cu foc, și îl hrănesc cu pară de foc. Aceasta a preînchipuit caracterul de foc al Sfântului Ilie și puterea lui de Dumnezeu dăruită. El și-a petrecut anii tinereții în cugetări dumnezeiești și în rugăciune, retrăgându-se adesea în pustie și rugându-se singur în liniște și tăcere, înaintea Domnului. În acea vreme regatul lui Israel era împărțit în două părți disproporționate: regatul lui Iuda consta numai din două seminții, ale lui Iuda și Veniamin, cu capitala la Ierusalim; iar regatul lui Israel consta din celelalte zece seminții, având capitala la Samaria. Regatul lui Iuda era guvernat de descendenții marelui rege Solomon, fiul lui David, pe când regatul lui Israel a ajuns mai târziu să fie guvernat de o slugă a lui Solomon, pe nume Ieroboam. Cea mai mare luptă a vieții Sfântului Proroc Ilie a fost cu regele israelit Ahav, și cu a lui nelegiuită nevastă Isabela, căci din cauza ei Ahav se închina idolilor, întorcând astfel și poporul de la slujirea Adevăratului Dumnezeu Celui Unul, și făcându-l să se închine la lucruri, în afară de aceasta Izabela, care era siriană, l-a mai determinat pe bărbatul ei să ridice și un templu idolului lui Baal, căruia i-a dat o mulțime de preoți slujitori. Atunci a început să lucreze Sfântul Proroc Ilie mari minuni, întru vădirea adevărului, adică a mării puteri și stăpânii a lui Dumnezeu. El a închis cerurile, astfel încât nu a mai plouat timp de trei ani și jumătate; el a chemat foc din cer, care a ars jertfa adusă de Ilie lui Dumnezeu, jertfa pe care el turnase apă de trei ori, ca să facă vădită minunea, care foc peste jertfele aduse lui Baal de către popii idolești nu s-a coborât, chiar uscate fiind acelea; el a adus ploaie pe pământ, curmând seceta doar cu rugăciunea; el a înmulțit minunat făina și uleiul din urciorul văduvei din Sarepta Sidonului și i l-a înviat pe fiul ei; el i-a prorocit lui Ahav că sângele lui îl vor linge câinii, iar Izabelei că tot câinii o vor mânca, precum au și fost toate, întocmai; el a lucrat multe alte minuni, și a făcut și multe alte prorocii. El a grăit cu Dumnezeu, și a auzit glasul Lui în adierea de vânt lin din Muntele Horeb, care a fost după vijelia năprasnică și după cutremur, și după foc. Mai înainte de plecarea lui la Domnul, Sfântul Proroc Ilie a uns proroc în locul lui pe Elisei, cerându-i-se așa de către Domnul; atunci el a despărțit Iordanul cu cojocul lui. La urmă, el a fost răpit la ceruri într-un car de foc tras de cai de foc. El s-a arătat pe Muntele Thabor, împreună cu Moise, stând de o parte și de alta a Domnului Iisus Hristos, și grăind cu El, la Schimbarea la Față a Lui. Iar la sfârșitul lumii, Ilie va veni din nou, spre a pune capăt puterii lui Antihrist (Apocalipsa 11), (<https://doxologia.ro/sfantul-slavitul-prooroc-ilie->

DUMINICA A 6-Ō DUPŌ CINCIZECIME

Evanghelia Duminicii a VI-a după Rusalii evidențiază în mod deosebit puterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos de-a vindeca pe cei bolnavi. El vindecă pe un om paralizat, numit slăbănog în limbajul Evangheliei, însă, înainte de a-l vindeca, îi spune: *“Îndrăznește fiule, și se iartă păcatele tale”* (Matei 9,2). Domnul Iisus Hristos vindecă mai întâi sufletul de păcate zicând: *“și se iartă păcatele tale!”*, iar după aceea, puțin mai târziu, îi spune bolnavului paralizat: *‘Scoală-te, ia-ți patul tău și du-te la casa ta’* (Matei 9,6). **Puterea de a ierta păcatele este o putere de vindecare și de mântuire.** Iisus Hristos Domnul a dăruit mai târziu această putere de iertare vindecătoare de suflet ucenicilor Săi. **Boala trupului, o pedagogie divină vindecătoare de suflet.** Această Evanghelie ne mai arată însă și faptul că **Mântuitorul Iisus Hristos a înțeles pocăința tainică a păcătosului bolnav.** Oamenii păcătuiesc foarte des, dar nu se pocăiesc de păcate foarte des, sau nu se pocăiesc des de bunăvoie, din inițiativă proprie. Însă *Dumnezeu, în pedagogia Lui iubitoare de oameni și vindecătoare de suflete, îngăduie ca pentru o vreme oamenii să fie lipsiți de libertate, de sănătate, de bunuri materiale, de onoruri sociale, de prezența celor dragi sau de alte bucurii obișnuite. De aceea, uneori trecem prin necazuri, prin boli, prin încercări, care tainic ne îndeamnă să ne pocăim și să ne apropiem mai mult de Dumnezeu prin rugăciune și fapte bune, pentru că El este izvorul vieții, al vindecării, al eliberării și al mântuirii. Iisus, Duhovnicul și Doctorul desăvârșit. Domnul Hristos, unicul Duhovnic și unicul Doctor desăvârșit, cunoscător nu numai al bolii trupului, ci și al bolii sufletului, nu numai al păcatelor omului, ci și al pocăinței lui, iartă pe cel ce vine la El cu credință și-l consideră fiu duhovnicesc, arătându-i astfel iubirea părintească milostivă a lui Dumnezeu. Totuși, Iisus nu spune care sunt păcatele slăbănogului, pe care El le iartă, ci păstrează în taină felul păcatelor săvârșite de cel iertat. Hristos Duhovnicul și Doctorul nu divulgă felul păcatului, pentru ca să nu umilească pe cel păcătos. El păstrează taina greșelilor celui suferind, pentru că acesta a venit la El în stare de smerenie, pocăință și speranță. Hristos Domnul nu diminuează demnitatea persoanei umane întristate, ci o salvează și o înalță, după ce aceasta a fost rănită de păcat și de suferința bolii. Credința celor ce ajută pe cel bolnav contribuie la vindecarea acestuia. Mântuitorul Iisus Hristos prețuiește mult credința celor care ajută pe cel bolnav, fiind credință unită cu iubire milostivă și multă smerenie. Prin urmare, învățăm că Dumnezeu prețuiește mult credința celor din familia bolnavului, credința prietenilor lui, credința celor care îl ajută pe cel neputincios, credința tuturor celor milostivi și solidari cu cel aflat în suferință. La credința milostivă și smerită a acestora răspunde Dumnezeu cu iubirea Sa milostivă și vindecătoare, dătătoare de iertare și sănătate, de viață și bucurie. Într-un înțeles duhovnicesc, cei ce au ajutat pe cel bolnav să vină la→*

Iisus reprezintă Biserica, adică pe toți slujitorii și credincioșii ei care ajută pe cei bolnavi. Văzând credința Bisericii Sale, Hristos-Dumnezeu dăruiește vindecare sau alinare multor bolnavi care nu se mai pot ruga pentru ei înșiși sau nu mai pot veni singuri la biserică, ci sunt aduși de alții, sau zac în pat acasă ori în spital. De aceea, la slujbele Bisericii sunt pomeniți zilnic cei bolnavi, iar în aproape toate spitalele din România se află capele sau paraclise, pentru ca să se roage aici preotul de caritate împreună cu cei bolnavi, precum și cei care vin să îi viziteze pe cei bolnavi. Evanghelia de azi și rugăciunea Bisericii pentru cei bolnavi, inspirată de această Evanghelie, ne arată că avem nevoie nu doar de credința și rugăciunea noastră proprie, ci și de credința și rugăciunea altora pentru noi.

Dacă lucrează în noi Duhul lui Hristos, devenim mâinile iubirii lui Hristos, Care, prin noi și prin alți oameni, îi ajută pe cei suferinzi și pe cei neajutorați. Astfel lucrând, noi trăim adevărul că Biserica este Trupul tainic al lui Hristos, care prin lucrarea ei filantropică arată în lume iubirea milostivă a lui Hristos pentru oameni. În această Duminică, a vindecării slăbănogului din Capernaum, *ne gândim și la mulțimea medicilor competenți și conștiincioși, milostivi și generoși față de pacienții lor, la mulțimea asistenților și asistentelor medicale, la întreg personalul care în spitale și în centre de tratament ajută pe cei bolnavi, unind știința medicală cu bunătatea lor sufletească, pentru a alina suferința și a cultiva speranța și bucuria celor bolnavi.* Tuturor acestora să le arătăm multă prețuire și să rugăm pe Dumnezeu să-i binecuvânteze, dimpreună cu toți preoții duhovnici care aduc pe cei bolnavi la Hristos, pentru vindecare sufletească și trupească, spre slava lui Dumnezeu și bucuria Bisericii. Amin.(basilica.ro/predica-preafericitului-parinte-patriarh-daniel-la-duminica-a-vi-a-dupa-rusalii/

Articol publicat în ziarul “Lumina de Duminică” din data de 4 iulie 2010).

FILOCALIA
Φιλοκαλία

FILOCALIA 2, Întrebarea 24

Sf. Maxim Mărturisitorul

Și zise fratele: Cu adevărat, Părinte, așa este. Dar rogu-te să mă înveți și despre rugăciune, cum desface mintea de toate înțeleșurile? Și răspunse bătrânul: înțeleșurile sunt înțeleșuri ale lucrurilor. Iar dintre lucruri unele cad sub simțuri, iar unele sunt inteligibile. Ocupându-se așadar mintea cu ele, poartă în sine înțeleșurile lor. Harul rugăciunii însă unește mintea cu Dumnezeu. Iar unind-o cu Dumnezeu, o desface de toate înțeleșurile. Atunci mintea, întreținându-se cu Dumnezeu dezbrăcată de toate, ajunge să ia formă dumnezeiască. Ajungând astfel, cere cele cuvenite și nu greșește niciodată în ceea ce cere. De aceea Apostolul poruncește să ne rugăm neîncetat că având mintea continuu unită cu Dumnezeu, să o rupem câte puțin de la pofta celor materiale.